

Na lesní samotě.

Román.

XVI.

Radová již druhého dne setkala se s Kristinou v lese a ihned za předla s ní rozmluvu. Dívka byla velmi zdrželivá; ač na všechny otázky odpovídala úsečně a patrně nerada, přece radová nabyla přesvědčení, že dívka ta svým zjevem byla by s to získat si srdečního bratra. Z tmavých očí jejich vyzařovala vásivnost, která musela muže upoutat.

Kristina celým svým zjevem, jemnými a pěknými tvary těla, jakž i odusevnělým rázem obličeje nehdila se do kruhu, v němž žila. Jevíla se jako cizí květina mezi obyčejnými kvítky a zelení luční, i když i rozhodnost její povahy byly nápadny.

Hrdá dáma měla o lidech nižšího stavu miněný velmi opovržlivý nemyslí, jinak než že nestojí o mnoho výše, než ta ubohá hovádka, takže zdálo se jí holou nemožnosti, aby dítka z takové nízkostí mohlo vyšinouti se nad stav svůj.

Proto bezděčně vtírala se jí do měnka, že Kristina nepochází nizte žebrácké chátry.

Od faráře dověděla se že Kristina jest vnučkou staré Mary, a pak nebyla pro bratra vzněstného barona naprostě nebezpečna, když byl snad sebe vásivněji miloval, neboť nízký rod její byl pak hradbou, před kterouž hrdost rozeného Bassendorfa musila ustoupiti. Neproudila-li však v láč jež krev choromyslného Klasa, byla-li dítka rodičem urozených — pak ovšem byla by hra dba zdánlivě nezdolatelná padla sama! Nebylo však pochyby že by Bassendorf pojhal za choť dívku, kterou miloval!

Snad již věděl z jakého rodu pochází.

Radová zcela dobrě nahlížela, že nežli něco podnikne musí zjednat si jistotu o původu děvčete. Mluvila o tom s farářem který nabídl se že starou Máru dá k sobě povolati.

Pak můžeme na ní vyzvěděti tu společně, doložit.

Radová odpírávě, potřásla hlavou.

Nepovažuj o za přiměřenou cestu, chcemeli nabýti její dívčiny, odtráslia. Stařena jest nedívčivě a vychytalá, lpli na děvčeti, jaké tajemství a ználi je, pak je dobrovolně nevyzradí, ale bude z toho chtít těžiti — sice by už dávno byla o tom mluvila.

Znáte starénu? tázal se farář. Pamatuji se na ní ještě ze svého mládí.

Bude vám nesnadno získati si její dívčiny neboť barona nenávidí.

"Vím to, bratr můj zachoval se k ní kdysi krutě — to asi nikdy nezapomene. Přece doufám, že se mi podaří, nějakým spůsobem ukloniti si jí. Bude ale asi nesnadno zastati jí samotu.

Muž její zřídka přicházíval domu, bydlí v chatě saraotna s dívkou, která každého rána jídlo dědovi donáší do lomu.

Nahlížím že znáte docela dobré poměry, namítlá radová usmívaje se.

Záleželo mi na tom velmi bych je poznal a mohl vám o tom podatí zprávu, odtušil s lehkým uzarděním. Jinak bych si byl těch lidí ani nevšímal. Bylo mi nápadné že stařena trpí schůzký děvčete s baronem, snad o tom ani neví a za druhé bojí se děvčete pro její vásivou povahu.

Nuže jsem vám všechna za vaše namáhání. Myslite že její exellence něco ví, nebo aspoň tuší o náklonnosti mého brara?

Nikoliv, neboť by byla proti tomu pracovala, pokud by jí byly silně stáčely.

O tom jsem také přesvědčena, odvece radová.

Z rána druhého dne vysila rado vás domu. Nařídila Jiřímu aby ji kávou přinesl do parku na místo skrytí.

Chej krásného rána užiti sama a v úplném klidu, pravila k sluhu

brou ošetřovatele.

Stařena na polo pravoučí a oči.

Toho dne Kristiana Klasy ošetřuje, mne nikoliv, odtušila.

Kristina bude vás ošetřovati, zde vezměte a řekněte jí, aby vám za tyto peníze koupila čeho si přejeté.

Radová podávala stařeně několik stříbrníků a Mára chvatně po nich vztáhla ruku.

Nebude mne přece ošetřovati pravila, pohlédne-li na mně oči, mne tak škaredě a hrozivě — pak se jí bojím, neboť ve zlosti sama ani neví co činit.

Dívka musí vás ošetřovati a poslouchati! Což nejste ještě babičkou?

Inu ovšem že jsem!

Kristina jest dítčetem vaší dcery?

Ovšem jako malé dítko vzala jsem ji k sobě, ošetřovala a vychovávala, bez mne byla by zhybnula, ale ona nemá ke mně ani za špetku vděčnosti.

Proč nezůstala Kristina u své matky?

Matka přišla sem s dítčetem nemocnou a bídnu, a v brzku na to ze měla.

Kdo byl otec děvčete?

To není mi známo.

Což jste se své dcery nikdy po tom netázala?

Nikoliv.

Ani později jste po tom nepátrala.

U koho pak? A co by mně to bylo platno?

Otec by se byl beztoho o dítě nestaral, neboť kdo toho nemá ještě i čilejší i jarejší než dřívě.

Jak dlouhá léta musí asi čekati,

než dosáhne cíle, po němž tolík toužila, a nikdy ještě možno že by otec její byl mužem bohatým a vzněšeným, který by se byl rád o dítě postaral?

Oči stařeniny vzplály, zdálo se že probouzí se v ní na okamžik na děje, iž chopila se jako tonoucí stěbla. Jaký život očekávala jí byl otec její skutečný boháčem. Nemusiliž jí být vzdělým, že mu dítě vychovala?

Znáte otce této dívky? tázala se upírajíce na radovou zraky své.

Ne. Což bych vám nepovíděla jmenem? Zatanulo mi jen na myslí že by to možno bylo.

Mára svěsila hlavu jakoby želela toho, že krásná naděje tak rychle opět zmařena.

Nemyslím že tomu tak, neboť moje dcera neměla známost s bohatým a vzněšeným mužem. Toula se v eizině, a vím jen tolik že po nějakou dobu byla u kočujícího divadelní společnosti, poněvadž měla ráda jednoho herce. Bude snad otec děvčete, ale byl chudák, nezůstavil jí ani jedinou památku, když jí opustil.

Víte jak se jmenoval?

Stařena zavrtěla hlavou.

Ani nevíte jak se nazýval ředitel oné společnosti? Kde se zdržoval?

Nie — nie nevím. Nechej si ani činiti naději, neboť se beztoho nesplní, vím že zemřu v chudobě a bídě.

Prsa paní radové oddychovala volněji a rychleji zmizela odvaha, obava, která jí tisnila. Známe la že jí stařena neklame, neboť pozorovala jí příliš rychle.

Litovala byste toho kdyby vás Kristina opustila? tázala se.

Mára na otázku tu hned neodpovídala, zdálo se že přemítá a to, proč jí radová otázku takou předkládala.

Ne, odtušila pak zpola nevrle, ale rozhodně. Bývám beztoho skoro stále samotna, poněvadž děvčete za dne více jest v lese, než doma, a vrátí-li se ani se mnou nemluví.

Co jí hlavou zmínila nevím ale ne-

myslím že to bude něco dobrého.

Snad také jednoho dne utče do eizině a vrátí se domu v takovém bídě jako její matka. Ale pak se jí neujuji!

Co pak dělá v lese? vyzvídala radová.

Nic, chodí k dědovi, aneb prose-

dí celé hodiny sama ukryta někde

v kroví, jako to činila ze svého dě-

tinství. Vymýšlí si podivné sny,

jako by byla princezkou, ale už

po dlouhou dobu nemluví o tom a já se jí také na to neptám. Jest mi nejvolnější jsem-li sama.

Radová zdvihla se nebot dosáhla svého účelu a to snadněji než se byla nadála.

Máte ještě přání nějaké?

Stařena patrně cosi přemítala, Bylaf jí také nadpána účast hrdadý, která nikdy dříve slova s ní nepromluvila.

Vyslovte se upřímně, pokračovala radová. Ovšem nezdržím se dlouho na panství, ale povím-li vám se přání baronovi, zajistě je splní.

Baron neúčinní pro mne něčeho. Učiní, požadám-li ho za to.

Nemám už pražádného přání od tušila stařena s patrnou nevolí. Čeho si přejí beztoho nestane se.

Jen řekněte čeho si přejete.

Mára mlčela.

Ještě jednou opětovala radová svoji otázkou.

Tvář stařenina nabyla na chvíli výrazu potměšilého.

Přála bych si aby ti kdož tak dlouhá leta žili v bohatství a přeypolu poznali také co jest nouze a bída, pravila pak. Aby ochutnala jak trpká jest chudoba! Ha!

Dostí dlouho poživali všechno dobrého a nevědě co jest to práce a také hlad. Neboť až obojí poznají, pak budou mít s chudáky soustrast. Toho bys si přala.

Radová nevrlé se odvrátila od stařeny a vysila s chaty. Však nevole vzbuzená proti stařeně brzy zmizela, svou návštěvou u ní dosáhla uspokojení, že jí nehrzoň nebezpečí, od Kristiny deery to chudého herce. Nyní teprve domnívala se, že snadno lze si vysvětlit, proč oči dívčiny mají výraz polosnívý.

Zvolna ubírala se lesem zpět do zámku. Setkala se s Kristinou a pokynula jí vlnění, blahoskloně.

Tváře dívčiny byly pokryty slabým nachem, z tmavých očí jejich plál podivný žár; nyní teprve radovala, že se vlastní deery a bude se jí všechno vzdělat.

"Upoutala-li bratra tvého, buďte mu nesnadno, aby zbavil se pouta toho," myslila si. "Vášnivá povaha její nepustí ho, a on jest příliš dobrromyslný, aby se nášilné od ní odtrhl."

Nepromluvivší s Kristinou kráčela dál, avšak jedva učinila několik kroků, spatřila barona, pod stromem sedícího. Nepozoroval ji. Rukou hlavní si podpírala hleděl přímo před se. Ani na okamžik nebyla v pochybě, že setkal se s Kristinou.

Stanula tiše, pozoruje ho, někdy dříve nespátrala ho tak zadušaného. Farář měl pravdu — baron miloval chudé prosté děvčety.

Nechtějte ho vyrůšovat měla se k odchodu. V tom však pozvedla hlavu a radová zdánlivě klidně přikročila k němu.

Odkud přicházíš tázal se baron rychle vstávala a snaže se rozpačit svou utlumit.

Byla jsem na procházce, odvece radová. Již po dlouhá leta nebyla jsem zde v lese, i nutkalo mně abych se přesvědčila, je-li v něm všechno posud tak, jak mi utkvělo v paměti z mého mládí.

Hahaha! Shledala jsi že se zde málo změnilo, smál se Bassendorf.

He offers a constructive program that will benefit the people of Nebraska and his candidacy is in harmony with the strong Democratic platform adopted by his party at Hastings.

He believes that the highest duty of any public servant is to carefully see to it that the will of the people, as expressed at the polls upon all questions, is carefully carried out.

The two Republican newspapers in North Platte are supporting his candidacy and the vote of nearly five thousand men in the primary election by the people of his home town, among whom he was born and raised, is proof absolute that he is a man of character and standing and a safe one to be entrusted with the business affairs, as well as the enforcement of the laws of the state.

Vote for a home-grown man and a continued, economical and business administration of state affairs.

ho lhe k děvčeti.

Zřídka kdy spatřila jsem tvář, která na první pohled byla by tak nápadná, pokračovala radová.

Děvčete to vypadá zcela jinak nežli lidé zdejší krajiny. Potkala já jsem jí před několika dny a poněvadž mně byly tmavé její oči nápadně, hledala jsem zapříště s ní rozmluvu, ale ona jedva že mne odpovídala.

Po tváři baronově přeletěl lehký úsměv.

Jest to zvláštní děvčete, podotkl. Počítal jsem jí když bratra jejího v lese zastalo.

(Pokračování.)

Adelhaido, mám přece ještě nějakou pochybu, podotkl baron.

A jakou tázala se potěšena, že jí oslovil křestním jménem, což se jí po léta nestalo.

Zašlete nám jména vašich sou-

sedů a mi jim zašleme číslo toho